

de amikor az apukám azt mondta,

hogy nagyon fog tetszeni nekem az óvoda, és hogy legszívesebben ő is ott játszana ma is reggeltől estig vidáman, és majd meglátom hogy milyen aranyos gyerekek várnak ott engem, és milyen kedves óvónénik fognak majd a térdükön lovagoltatni, és hogy a dadus olyan lesz mint az Ilus néni, akit nagyon szeretek mert mindig szokott csokit hozni, és hogy az óvodai ebéd még a nagyfi főztjénél is finomabb, és hogy meg fogom nyalni utána mind a tíz ujjamat,

és utána otthagytam egyedül

a káposztaszagban, és kint esett az eső és bent meg sötét volt, és az egyik gyereknek taki lógott az orrából, a másik meg elvette tőlem a mackómat, és senki sem játszott velem, és a nagyfenekű óvónéni azt mondta, hogy ne üvöltsek már mint egy sziréna, mert az apukám úgysem fog visszajönni, hogy hazavigyen, és a dadus is inkább a Margó nénihez hasonlít, akinek bajsa van és sosem hoz csokit, és az ebéd olyan undorító volt, hogy enni sem tudtam belőle, a tejeskávétól a sárga műanyag pohárban meg már öklendeznem kellett,

hát az szerintem elég nagy szemétség volt.

és még a jelem is csiga lett, amit utálok..

Finn gyermekdal

Oj, Serkogar, Serkogar!
Appukad merremén,
Smegker dez hettemén,
Lapp punni lettemán?

Lapp palli elpihhen
Nappa lin kannapeén,
Ráttekin tettemén
Ez mikka hekkinen?

Kérdések

Hogyha tényleg a gólya hozott,
szerintem sokat gondolkozott,
hogy merre lehet a Pasaréti út,
ahol letehet egy ilyen kisfiút.
Vagy inkább a Pasaréti tér.
És vajon fizettek neki mindezér'?

Ezernyi nagy kérdés a múltból.
Meg is fájdult a fejem múltkor..

Marci bá

Átmentem a Marcibá
nyitères és útközben
rámköszönt a Marci bá,
amikor pont vittem a kezemben a kedvenc homokozó lapátomat.

Már várt rám a játszóté
ren a sok barátom és
még vagy három nagy kópé,
mondjuk most a pontos nevük nem jut épp az eszembe.

Futottunk a homoko
zóba várat rombolni,
de sajnos a homloko
mat beütötte a Vadász Bori a 2/A-ból a ronda műanyag gereblyéjével.

Úgyhogy mikor Marci bá
újra odabiccentett,
épp megint a Marcibá
nyitères futottam haza, hogy jól beköpjem azt a hülye Vadász Borit!

Márknak

Egy arc az óvoda ablakában,
Két kis tenyér az üvegen,
Cipelem most is magammal ,
Forró kéznyomok a hidegen.

Azóta én nézem őt egy autó ablakából,
Ami mindig indul, vagy érkezik,
Apró kis talpak dobbanó zajából,
Egy galagonyafa virágba öltözik.

Panasz

Persze mondhatjátok, - részben -,
 hogy benne ülök a készben,
de azért, azt tartjátok észben,
hogy amikor az etetőszékben,
 spenót közeleg egy kézben,
 vagy a második részben,
 csukamájolaj mézben...

egyedül vagyok a vészben!

PELENKÁZÓASZTALON

Inkább popó- és hajmosásra szóló,
Harminc alkalmas kombinált bérlet,
 Csak fölöttem hajolva,
 Ne gügyögjél, kérlek!

Ne légy ennyire együgyű,
 És ne mond, hogy „Bügyübű!”
 Mikor azt búgod: „Buckó!”,
Vágyam egy hangszigetelt kuckó!

De ha még egyszer
 Arcomba lélegzel,
Vagy magadhoz húzol
 És a hasamba „púzol”

...BIZTOS LEPISILLEK....

Születés

Kicsi
a
helyem,
nyomja
a
fejem.

Vakítanak
a
fények,
már
annyira
félek!

Hideg
van
nagyon!
Lemosnak.
Hagyom.

Köröttem
nagyok.
Egyedül
vagyok.

Távol
gólyák
kelepelnek,
puha
kezek
felemelnek,
odahúznak,
megölelnek.

Ismerős
szagok,
jó
helyen
vagyok!

A szívem dallama..
Te vagy az, - Mama..?!

Titkos akció terve

Most először ezt a kék kockát
lelököm az asztról,
azután innen balról
iderántom azt a lapocskát,

amire Apu írogat,
és gyorsan összegyűröm,
mivel nehezen tűröm,
hogy nem csak engem simogat.

Utána jöhet a piros csörgő.
Messzire elhajítom!
Anyu hangja ekkorra már „hörgő”,
pedig csak őt tanítom.

Közben még a jobb tenyeremmel,
a teli spenótos tálba csapok,
majd – kezemben kenyerelemmel –

Nagyitól menedékjogot kapok!

pottyán

egy újabb pirula pottyán a vízbe,
pezsegve földet ér a többihez...
én is így úszom majd le hozzád
- már csak pár pillanat ...
furcsa így átnézni a poháron,
viccesen torzítva táncol az a gyertya,
amit az emlékedre gyújtottam ma is.
...de ma utoljára...

mert már nem várok tovább.
azt akarom, hogy újra megfricskázd az arcom,
hogy megnevettess mint akkor,
amikor azokat a hülye pofákat vágta
a kórházban az orvos háta mögött
és nem tudtam már tovább játszani
a rémült és aggódó, mégis rendíthetetlen nagyasszonyt, mert
kibuggyant belőlem a visszatartott gyermeki nevetés

ezért most beleejtek még egy-két kapszulát
- mint színes gyöngyöket -
ebbe a mesésen szikrázó kristály kehelybe,
amibe majd ünnepi ruhámban én is belemérek,
hogy a te kis alízod a szomorú szoba-konyhák dohszagú világából
eljuthasson végre hozzád; csodaországba.

mert nem mászok több lépcsőt fújtatva,
párizsiból és trappistából emelt bábeli tornyomba,
nem ülök a lelkét-vesztett, áruló öreg telefon mellé
és nem várom többé a kegyetlen postást sem,
mert nem akarok már magányos, süket és szenilis
nagyamamát játszani
ebben a kinyúlt, ráncos, öreg jelmezben,
hanem kibújok belőle mint egy rossz kabátból,
és futok és táncolok és rosszkodok veled megint

úgyhogy azt hiszem töltök még ehhez a
nyomorú koktéllhoz egy jókora adagot
a kedvenc gondúzó borocskádból,
- azóta is mindig tartok egy üveggel a spájzban, –
hogy a sok, elkínzottan vigyázban álló kis gyógyszer-katona is
vidáman táncra perdüljön a pohár fenekén

és hogy én is kicsit becsiccsentve ébredhessek majd
a régi kertünkben,
azon a kockás pokrócon,
a diófa alatt,
a válladnak dőlve
újra...

Harkály

Kippen a bükkfa felém,
koppan a nyírfa talán?
Ketten a hegy tetején,
te fakopáncs, no meg én.

Csőröd a férget ölö,
géppuskaszót köhögő,
fát szögelő kalapács.
Roppan alatta a háncs.

Ritmikusan kopogó
táncod a fák derekán,
kéreg alatt remegő
évgyűrűk rab sora vár.

Morze jeleim te ütöd,
koppan a tá-ti-ti-tá,
ritmusa három-ötöd.
Gondolsz-e rám Mama még?

Katicabogár

„Zubbony a náci Katin!”,
suttogja száz pici hang:
Zörren a harci kitin.
(Luftwaffe - őrnagyi rang.)

Hét pettye hét szörnyű heg,
- számára nem büntetés –
vad csaták nyomtatta seb.
Hét pettye kitüntetés!

Vérszínű szárnya ha nyíl,
szörnyű árnyék rád vetül,
fut odújába a nyúl,
rejtekeről, ha repül.

Röpte a rettenetes,
- rád zuhanó repülés -,
rád tör a rettenet és
elfog a fogvacogás!

Fatutajod tetején,
fehér ing hiába leng,
- a megadás sem erény -,
szemében gyilkos a láng!

Nem menekít ki hajó,
elnyel a láp, a mocsár,
zuhanó-bomba, ha jó
szörnyű Katicca bogár!

Keselyű

Ebben a nagy ködben,
siketítő csöndben,
- az én őrangyalom –
ő köröz fölöttem!

Gyönyörű a szárnya,
szélesre kitarja,
hús, gyógyító árnyék
vetül izzó számra.

Ő jön most el értem,
már lassul a vérem,
- Elátkozott lelkem
mentsd meg! – tőle kérem.

Szeme égő máglya,
a feloldozást várja.
Aztán lusta csőrét
lassan húsomba vájja...

Lajhár

Nevem
Egon,
csüngök,
igen!

Lusta
vagyok,
lógok
nagyot.

Megpusz-
tulok,
ha moz-
dulok.

Fent a
lábak,
ittén
lógok.

Bár...

Van egy
tervem,
egy vad
tervem.

Próbát
teszek,
odébb
megyek.

Figyelj
paraszt!
Néhány
araszt

odébb
csúszok,
ha a
csúszok

nem állnak bele megint abba a kurva hátamba!

Mackó(nadrág)

A fázós Mackómnak kéne egy rendes
nadrág.

Keres, kutat és persze mit választ?

Mackónadrág!

Mondom: - Ez a bársonyos
mackónadrág,

hidd el, bármily kényelmes,

- Mackó - nagy rád!

Akkor már inkább egy

jogging,

lazán beletúrve egy

jobb ing!

Vagy egy izmaidat

merevítő,

leértékelt

melegítő!

De nem egy kinyúlt

mackó!

Hülye vagy te

Mackó!

Orrszarvú

Hej, hogyha volna
egy pici kertem,
benne dalolna
nádi-poszáta.

Ámulva nézném,
serken a csíra,
zöldell a hajtás,
hull a virágpor,

reggel a fűben
csillog a harmat,
villan a napfény
abban a kertben.

Facseteték közt
borbolya nyílna,
füрге borostyán
messzire kúszna.

Este ha pára
szállna a kertre,
altatót egy tücs-
ök ciripelne...

Na,

ebből a kertből
nem hiányozna
egy rinocérosz,
nagy bűdös állat!

Sáros patáján
nem dübörögne
át a palántán
hülye orrszarvú!

Róka

Megzizzen az a avar,
fut a róka,

roppannak az ágak,
fut a róka,

surrannak a talpak,
fut a róka,

bakancsok dobbannak,
fut a róka,

csaholnak az ebek,
fut a róka,

vörös csík a fák közt,
fut a róka,

felkattan a závár,
fut a róka,

elvakít egy villám,
fut a róka,

tűzforró hang robban...

Megáll. Szétnéz.
A kölykeire gondol,
az odúra, ahol egymás hegyén-hátán összegömbölyödtek,
a szagukra és a fényes orrukra.
Jókedve van.
Megnyalja nedves bundáját, hazaindul,
és...

fut a róka,

szikrázik az erdő,
fut a róka,

minden hófehér lett,
fut a róka,

hatalmas a nagy csönd,
fut a róka,

kölyökkori illat,
fut a róka,

nehezül a lépte,
fut a róka,

megbotlik a fűben,
fut a róka,

milyen rég aludtam...?

Sas

Ha az idő esős és hús a sás,
ha van kapás, lecsap a sas.
Ebédje és jutalma is
- reméli - egyaránt busás.

Mesés hal-hús, mi várja őt,
húsos, busás, derűs evés.
(Utána kis hínárleves,
ne legyen gyomra túl savas.)

Ám megtelik a sas-has is,
mely elandalítja mint hasis,
s míg halkán suttog még a sás,
újra felszáll már a sas.

A célkeresztben – egy pasas,
pont ilyen célpontot keres,
s bár halántéka már deres,
gyilkos tekintete jeges.

De a mi sasunk sem túl „fosós”,
sőt kifejezetten hősies.
Így nem rettentí rút kaszás,
sem nád közt megbúvó vadász.

„Sasolhatsz odalentről Lajos,
te ittas füredi őslakos,
ma sem talált el egy lövés,
hűlt helyem susogja már a sás.”

Zsiráf

(A veszprémi állatkertben)

Végigtekintve nyakán,
rajta a hosszú nyakér,
- négy méter is van talán –
benne szuszog föl a vér.
Érthető így a felár,
nagy nehezen ha felér.

Függőleges alagút,
mely soha nem melegít.
Fent feje sír kalapért,
míg szíve lent kalapál.
Bús Zsiráf – óh, Te szegény –
dideregsz a nyakad tetején!